

Ведель, Артемий Лукьянович — руски църковенъ компонистъ, род. 1770, умр. 1806, училъ въ Киевското духовно училище, и същевременно билъ хористъ въ архиерейския хоръ тамъ, ученикъ на Сарти; капелмайсторъ на московския генералгубернаторъ, а следъ това е регентъ на военния хоръ на генералъ Леванидовъ въ Киевъ. Въ своята църковна музика В. е подъ силно италианско влияние — хубавата мелодия е за смѣтка на бедната хармония. Религиознитѣ си настроения той е изразявалъ чрезъ срѣдствата на мелодията, която не всѣкога успѣва да съгласи съ текста. Отъ творбитѣ му, въ ржкопись, намиращи се въ Киевската духовна академия, най-важни сж: триото „Покаяния отверзи ми двери“ — извънредно много обичано въ Русия и у насъ, концертитѣ: „Услыши, Господи, гласъ мой“, „Помилуй мя, Господи, яко немощенъ есмь и др.

Векерленъ, Жанъ Батистъ Теодоръ — Weckerlin, Jean Baptiste Théodor — компонистъ и музикаленъ историкъ, род. 9 ноем. 1821 въ Гебвайлеръ (Елзасъ), умр. 10 май 1910 с. т., отначало бояджия, после ученикъ на Парижката консерватория (Понхардъ и Халеви), библиотекаръ на сжщата и секретаръ на „Дружеството на парижкитѣ компонисти“, писалъ нѣколко опери, оркестрови творби: „Горска симфония“ и „Поеми на морето“, пѣсни, една оратория и др. В. е събирачъ и познавачъ на французската народна пѣсенъ — издалъ нѣколко сборки такива, както и една „История на инструментитѣ и инструменталната музика“.

Веки, Орацио — Vecchi, Orazio — извънредно плодовитъ компонистъ на канцони и мадригали, род. 1550 въ Модена, умр. 20 февр. 1605 с. т. Неговата весела игра съ пѣние „Amfiparnasso“, която се смѣта за предходникъ на операта, и отъ която се отличава по това, че не е въ стила на монодията, а репликитѣ на лицата се изпълняватъ отъ хоръ, е въ мадригаленъ стилъ. Писалъ още: 4 книги 4-гласни канцони, и 1 книга 6-гласни, 1 книга 5-гласни и, 6-гласни мадригали, 2 книги 3-гласни канцонети. Освенъ това: мотети, химни, меси и др.

Велесъ, Егонъ — Welesz, Egon — музикаленъ изследвателъ и компонистъ, род. 21 окт. 1885 въ Виена; ученикъ тамъ на Карлъ Фрюлингъ и Арн. Шойнбергъ, а въ университета — на Гвидо Адлеръ; преподава-

Егонъ Велесъ

телъ по история на музиката въ „Новата виенска консерватория“, отъ 1913 доцентъ по сжщото въ Виенския университетъ. Отъ многото негови научно-музикални и изследвателски трудове, най-важни сж: „Основи на музикално-историчното изследване“, „Строежътъ на сръбския октоихъ“, „Ритмиката на византийскитѣ невми“, „Приноси къмъ византийската църковна музика“, „Къмъ изследването на византийско-източната музика“, „Дешифриране на византийската нотопись“, „Проблеми за изследване музикалния изтокъ“, „Византийска музика“, „Задачи и проблеми на източната църковна музика“, „Арменската литургия и нейната музика“ — трудове, въ които В. се изявява като даровитъ и усърденъ изследвател на източната музика, и по-специално — на византийската, за чиято срѣдня и късна нотопись той създава — призната за палеографски — сигурна, ритмична интерпретация. Освенъ това, писалъ: „Началото